

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa W. J. W.
przeciwko [...] "S." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce
Komandytowej w D. (poprzednio: [...] "P." Spółce z ograniczoną
odpowiedzialnością w D.)
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 21 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) przyznaje ze Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu w [...] na rzecz pełnomocnika powoda r. pr. K. G. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych podwyższoną o stawkę podatku VAT tytułem wynagrodzenia za udzielenie nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Skarżący oczywistą zasadność skargi w świetle art. 386 § 2 w zw. z art. 379 pkt 5 k.p.c. uzasadnia pominięciem przez Sąd drugiej instancji nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji wskutek pozbawienia go możliwości obrony praw z powodu udzielenia na rozprawie zbyt krótkiego czasu na zapoznanie się z uzupełniającą opinią biegłego. Wbrew temu twierdzeniu Sąd Apelacyjny odniósł się do zarzutów naruszenia prawa procesowego podniesionych w osobistej apelacji powoda powołując art. 162 k.p.c. oraz brak wpływu tych zarzutów na rozstrzygnięcie w świetle ustalenia, że choroba powoda jest schorzeniem samoistnym. Dodać należy, że w toku postępowania powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wraz z którym uczestniczył w rozprawie, oświadczył, że nie wnosi zastrzeżeń do opinii, jak również nie złożył zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. Skoro strona kilka dni wcześniej zapoznała się z aktami,

w których znajdowała się opinia, a w toku rozprawy strona nie kwestionowała możliwości jej analizy, brak podstaw do przyjęcia, że nastąpiło uchybienie procesowe, które miało wpływ na możliwość obrony jej praw. Zarzucane naruszenie art. 382 k.p.c. polega na pominięciu przez sąd drugiej instancji w toku dokonywania ustaleń faktycznych części materiału dowodowego zgromadzonego przez sądami pierwszej i drugiej instancji, natomiast wykracza poza hipotezę tego przepisu twierdzenie, że sąd odwoławczy nie przeprowadził w określonym zakresie postępowania dowodowego. Nie może zachodzić zatem kwalifikowane naruszenie tego przepisu w sposób wywiedziony przez skarżącego. Argumenty odnoszące się do zagadnienia przedawnienia roszczenia sprowadzają się do wskazania na stanowisko powoda, natomiast nie zawierają wyводу wskazującego na kwalifikowane naruszenie prawa materialnego. W konsekwencji, mając na uwadze uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi powoda na tle motywów zaskarżonego wyroku stwierdzić należy brak podstaw do przyjęcia, że nastąpiła kwalifikowana postać naruszenia przepisów procesowego mająca charakter oczywisty, widoczny *prima facie*.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 19 ust. 1, § 2 ust. 3, § 6 pkt 7 oraz § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461).